

כ' אלול ה'תשע"ט 20.9.19

מגזין מס' 545

ערב שבת פרשת כי תבוא

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספך

מציאות הגלות - כחומר גלם

וכדומה; **'ב'נשמה'** (מימד השכל) - שכלו הולך ומתמקד אך ורק בהתבוננות בפלא האלוקי שבכל דבר וענין; **'ב'חיה'** (מימד הרצון) - זוכה הוא לגילוי רצון הלב הפנימי. (היינו רק כשנדחים הפניות והרצונות הזרים, אזי מתגלה לו לאדם מה הוא רוצה באמת. וכתשוקת התקשרותו העצמית של בן המלך לאביו המלך (שבאם יאלצו אותו לחיות במנותק מאביו ומעצמותו שלו, הרי לא רק שלא יתענג בחיותו זו,

אלא אדרבה ימאס ויקוץ בחייו...) [

ועד לעיקר ותכלית העבודה: גילוי ה'**יחידה'** - 'עצם הנשמה', הפועל שינוי ועד מהפך גם בטבע נפש הבהמית - 'חוצה' שבאדם (שכן קודם זיכוכה, מצד אנוכיותה הטבעית של נפש זו, האלוקות כלל אינה רלוונטית לגבה, ועד אינה קיימת); ולמטה יותר, בירור חלקו בעולם - 'חוצה' שמחוץ לאדם (עולם - לשון העלם והסתר).

ונמצא כי הבוחר ב'**נכון'** ופועל להפוך את החושך לאור ואת המר למתוק בעולם הזה הגשמי (שהוא עולם היותר תחתון, שאין תחתון למטה ממנו), הוא שזוכה לגלות את האוצרות ה'**עצמיים'** הגנוזים בחיי האדם עלי אדמות...

כל עוד לא הגיעה הבריאה אל שלימות תכליתה - מהותם של חיי האדם הם חיי תחתונים רוויים קשיים ומאבקים... אמנם בפנימיותם של כל פרט ופרט, עד לפרט היותר קטן, טמונים הבטחה... ואתגר...! מאבקו האישי של כל אדם ואדם הבוחר לזכך עצמו (ההכנה והכלי לגאולתו שלו הפרטית), מצטרף ותורם למגמת ההתקדמות הכללית של הבריאה כולה לקראת גאולתה.

אמנם התנאי הבסיסי להיות המאבק הכנה ראויה וכלי כשר לגאולה הוא ענין הביטול: על העובד את בוראו להכיר (ולא רק להבין) שה'**אלוקות'** היא המהווה את עצם קיומו שלו הפרטי - שה'**נכון'** (שבשורשו הוא אור אין סוף שלמעלה מעולמות) הוא 'נקודת החיות' המתחדשת ומפעמת בו בכל רגע ורגע...

- שהרי פשוט הוא כי לא אני הוא שבורא ומחיה את 'עצם היותי' -

וכשמתעקש האדם ומתמיד בעבודתו, חודר ה'**נכון'** אט אט בכל רבדי נפשו האלוקית [ב'**נפש'** (מימד המעשה) - מעשיו נעשים טובים יותר ואף מאירים; ב'**רוח'** (מימד הרגש) - רגשותיו מזדככים. כגון אוהב ונמשך הוא אל ה'**נכון'** או ירא ונרתע מפני ה'**לא נכון'**

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

**שימו לב:1. שינויים בזמני השיעור בירושלים - פרטים בעמוד הבא!
2. התוועדות ח"י אלול בגבעתיים - פרטים בעמ' 11.**

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

ב"ה

שמעו ותחי נפשכם...

שיעור תניא

מידי יום שני בערב
מתקיים שיעור מרתק ב'ספר התניא'

הרב יאיר פֶּלֶב שׁוֹר עם

חלופה בניגונים מרגלים ומעוררים

השיעור מתקיים בסטודיו 'רישייפ' (reshape)
רחוב דרך החורש 90 רמות ב' בשעה 21:15 בדיוק, ירושלים
משך זמן השיעור כשעה וחצי.
השיעור לנשים ולגברים
דמי השתתפות בהוצאות 20 שח
כיבוד קל במקום!

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

הכנה לראש-השנה

בא' בתשרי נשלמה בריאת העולם ולכן נקבע יום זה לראש השנה. כשם שראש האדם מפעיל את כל הגוף, כך בראש השנה נקבע כל מה שיתרחש בכל ימות השנה הבאה עלינו לטובה.

ראש השנה ביום בריאת האדם

א' בתשרי אינו רק היום הראשון של השנה לפי מנין השנים בלוח היהודי, אלא גם ה'ראש' שלה. מדוע נקבע א' בתשרי כיום הראשון של השנה; והלוא מנין החודשים מתחיל בחודש ניסן, שנקרא בתורה החודש הראשון? א' בתשרי הוא היום הראשון להשלמת בריאת העולם - "זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון". ביום זה השלים הקב"ה את כל מעשי בראשית, שהחלו מכ"ה באלול, ונמשכו במשך ששה ימים. ביום השישי נשלמה הבריאה בבריאת האדם הראשון (נזר הבריאה), ואותו יום ראש השנה היה.

כשם שראש האדם מפעיל את כל הגוף, כך בראש השנה נקבע כל מה שיתרחש במשך השנה כולה, כמו שנאמר: "עיני ה' אלוקיך בה מראשית שנה ועד אחרית שנה" - מראש השנה נידון מה יהא בסופה ולכן נקרא יום זה "יום הדין".

יום הדין - בעיקר בנוגע לפרנסה הגשמית

ההכנה לראש השנה מתחילה בחודש אלול, שהוא חודש הרחמים והסליחות. במיוחד מרבים בסליחות ביום שלפני ראש השנה, ערב יום הדין, כדי שניכנס לראש השנה עצמו לאחר בקשת הסליחה והמחילה מאת הקב"ה, ולאחר שקבלנו על עצמנו החלטות טובות - לעשות אך טוב וחסד מכאן ולהבא. כך אנו נכנסים ליום הדין כבעלי תשובה שהקב"ה מוחל להם על עוונותיהם.

המותר והאסור ביום טוב

בספר ויקרא (כג, כד) נאמר: "בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון". בראש השנה, כבשאר מועדי ישראל, אסורה המלאכה כפי שאסורה היא ביום השבת. עם זאת, גם בחג עצמו, מותרות לצורך החג מלאכות הקשורות לצרכי הגוף (בעיקר לצורך אכילה). מלאכות אלה מוגדרות בהלכה "מלאכת אוכל נפש" (כגון לישה, אפייה, שחיטה ובישול), שנאמר: "אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם". כמו כן מותרת בחג הוצאת חפצים מרשות לרשות וכן שימוש באש (ההדלקה נעשית אך ורק מאש בוערת, ולא על ידי הצתת אש חדשה). דינים אלה מפורטים בשולחן ערוך ובקיצור שולחן ערוך, הלכות יום טוב (סימן צח).

הסיפור השבועי

טלטלה בתרדמת

עליכם' לבבית וקיבל מידי את פתקי הבקשות והפדיונות. בטרם שילחו לדרכו ביקש: "אמור לעגלון היהודי שהביאך לכאן כי יבוא אליי מייד".

החסיד יצא משתומם ונבוך. הוא שיער כי תגובתו של העגלון תהיה נזעמת. העגלון היה יהודי פורק עול, שחי חיים מגושמים. ודאי יכעס מאוד, ואולי אף יכה אותו. עם זה, כחסיד נאמן התגבר ר' לייביש על אי הנעימות, ועם שובו לאכסניה החל בניסיונותיו להקיצו משנתו.

אחרי ניסיונות ממושכים הצליח סוף סוף להבקיע את קורי השינה של העגלון ולהעביר לו את המסר. "מה לי ולרבך?!", התרגז הלה, "ודאי יש כאן טעות. מן הסתם התכוון למישהו אחר".

ואולם ההודעה בשמו של רבי אלימלך הוסיפה לנקר במוחו. הוא עצם את עיניו, אך השינה היתה ממנו והלאה. בתסכול התיישב על מיטתו. הוא חש כי כוח נסתר וטמיר השתלט עליו.

"דוקא עכשיו?!", רטן במרירות והעיף את מבטו אל החלון. "עכשיו? כשהקור חודר לעצמות, הגשם מכה בעוז, ואין נפש חיה בחוץ! למה אין הוא מסוגל לחכות לבוקר?".

ר' לייביש עקב בשתיקה אחר הטלטלה האוחזת בעגלון. אט אט קם האיש והתלבש, נעל את מגפיו, התעטף במעילו, ובצעדים כושלים יצא אל הלילה הקר. רוח מקפיאה הכתה על פניו וצמררה את גופו. כמעט חזר על עקבותיו, אך הכוח הטמיר משך אותו לדשדש באיטיות בשלוליות שמילאו את הרחובות בואכה ביתו של הרבי.

"תוכל למצוא את הבית בנקל", זכר את הנחייתו של ר' לייביש. "זה הבית היחיד שדולק בו אור בשעה זו". דקות

הטלטלה בכתפו קטעה את שנתו. "קום!", שמע קול לוחש באוזנו. הוא הסיט את השמיכה אל מעל ראשו, כמבקש לסלק חלום מציק. אך הקול לא הרפה: "קום! הרבי קורא לך!".

הוא פקח עין אחת. עווית כעס עלתה על פניו כשזיהה את האיש הטורד את מנוחתו. זה היה החסיד שאותו הוביל לליז'נסק. ארוכה ומייגעת היתה הדרך בעבורו, העגלון. אחרי שעות של ישיבה על דרגש העץ הנוקשה זכה סוף סוף בתנומה הגואלת. מה רוצה ממנו האיש באמצע הלילה?

"רבי אלימלך דורש לראותך!", אמר לו החסיד. "עכשיו! באמצע הלילה?!", מלמל הישן בזעף. הוא הפך את פניו לעבר הקיר והמשיך בשנתו.

הסיפור החל בתחילת הערב. בני ביתו של רבי אלימלך ראו שהצדיק חסר מנוחה. הוא פֶּשַׁש במגירות הבית כמחפש דבר מה, סרק את הארונות ובדק בסדקים. עד מהרה הבהיר הצדיק את פשר מעשיו: "אני חש שמצוי ברשותי כסף שצריך להינתן לצדקה, ואולם אינני מוצא בבית פרוטה", אמר. הצדיק פנה בבקשה: "צאו אל האכסניות ובדקו אם בא לעיירה חסיד ובאמתחתו כסף בעבורי".

השערותו של הרבי התאמתה. המשמשים פגשו את ר' לייביש שידלובצר, שבא ממרחקים לחלות את פני רבו. באמתחתו היו פתקי בקשה רבים ממכריו, ואליהם צורפו סכומי כסף לפדיון נפש. לליז'נסק בא ברדת הלילה, וסר לאכסניה לנוח.

ר' לייביש המופתע והנרגש מיהר אחרי המשמשים ונכנס אל הקודש פנימה. הרבי קידמו בברכת 'שלום

עיניו של הרבי היו עכשיו טובות ומלאות חמלה. "אורה לך תיקון שיכפר על מעשיך", אמר ברוך. "שערי תשובה מעולם לא ננעלו. הקב"ה מלא רחמים ומקבל את השבים בזרועות פתוחות".

האיש חזר לביתו, נטש את מלאכת העגלונות, השתכן בבית המדרש והתמסר לעבודת ה'. יומם ולילה עסק בתפילה ובלמוד, מונע שינה מעיניו וכמעט שאינו מכניס דבר מאכל לפיו. בהוראת הצדיק נמנע מלבקש את עזרת הבריות, וחי חיי דוחק ועוני.

כך חלפו עליו שלוש שנים. כאשר שב לליז'נסק קשה היה להכיר בו את אותו עגלון גס ועז פנים. עכשיו עמד כאן יהודי עובד ה', שיראת שמים נסוכה על פניו, וכל הליכותיו קודש וטהרה.

הצדיק קידמו בלבביות ובמאור פנים. "סר עוונך", בישר לו בשמחה. מאותו יום נהפך העגלון לאחד מחסידיו הנאמנים של רבי אלימלך.

(על-פי 'בעלי תשובה')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

ארוכות השתרך העגלון בדרכו, כשכל גופו מתגעגע למיטה שנטש בעקבות הצו התמוה של רבי שאינו מכיר כלל.

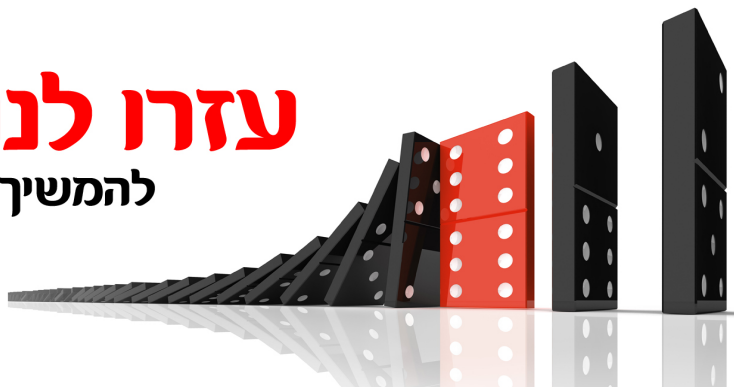
כשנפתחה הדלת מצא את עצמו מול רבי אלימלך. עיניו הנוקבות של הרבי פלחו את כיליותיו. בטרם הספיק לפצות פה הרעים עליו הרבי בקולו: "התוודה על חטאך הרבים!".

פיו של העגלון נפער בתדהמה. "לא חטאתי", גמגם במבוכה.

"לא חטאת?!?", חזר הצדיק על דבריו. ואז הנחית עליו מהלומה אחר מהלומה: "ומהו החטא הזה והזה? והחטא ההוא? והחטא שחטאת במשך שלוש עשרה שנים?". הצדיק פירט את מעשיו של האיש, ופני העגלון הלבינו כסיד. כעבור כמה רגעים קרס תחתיו מתעלף.

כשהתאושש כבר לא היה אותו אדם. רוחו היתה שבורה, ומעיניו זלגו דמעות. "רבי", בכה בהכנעה, "ודאי אין שום דרך תשובה שתועיל לנפשי החוטאת".

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת כי תבוא

התחדשות תמידית בשמירת המצוות

משה פונה לבני ישראל ומחזקם אודות שמירת מצוות התורה ובאופן שיהיו בעיניהם תמיד כחדשים, כאילו זה עתה ניתנו להם. בהקשר זה של שמירת מצוות התורה הוא מציין את הקשר (העצמי) המיוחד שבין ה' לבין ישראל עם סגולתו.

מצבות לעדות

ובהקשר זה של חיזוק העם אודות קיום התורה ומצוותיה, מצוה משה להקים מצבות שימשו עדות בין ה' ובין העם. המצבות, עליהן ייכתבו דברי התורה, יוכנו מאבן שלימה (ללא מגע הברזל) על גדת הירדן המערבית לאחר חצייתו, ומאוחר יותר ימוקמו בהר עיבל מקום בו יוקרבו קרבנות לה'.

אחד עשר פרטי הברוך והארור

עתה מפרט משה בפני העם את טקס הברכה והקללה אודותיו למדנו כבר בקצרה בתחילת פרשת ראה. לאחר חציית הירדן, יתייצב העם לטקס, מחולק לשלושה: ששת השבטים שמעון, לוי, יהודה, יששכר, יוסף ובנימין יעמדו על הר גריזים - ייצוג לברכה. ולמולם יעמדו השבטים ראובן, גד, אשר, זבולון, דן ונפתלי על הר עיבל - ייצוג לקללה. בתווך, בגיא שבין שני ההרים יעמדו הלויים ואיתם ארון ברית ה'. הלויים יפנו כלפי הר גריזים ויאמרו את דברי הברכה למקיימי רצון ה', וכל העם יענו אמן. לאחר מכן יסובבו הלוויים את פניהם אל הר עיבל

מצות הביכורים

משה רבנו מוסיף ומצוה את בני ישראל לפני מותו במצוות שיתחייבו בהן עם כניסתם לארץ. פרשתנו פותחת במצות הביכורים, שהחיוב לקיימה (ככל המצוות התלויות בארץ ישראל) יחל לאחר כיבוש הארץ, חלוקתה לשבטי ישראל והתיישבותם בה.

המצוה חלה על שבעת המינים שנתברכה בהם ארץ ישראל. כל חקלאי היורד לשדהו ורואה פרי בביכורו עליו לסמנו, וכשיעלה לרגל לירושלים ימלא את הטנא מפירות הביכורים ויביאו לכהן. הכהן מניף את הטנא יחד עם הבעלים. המביא נוטל שוב את הטנא מיד הכהן ופותח באמירת נוסח קצר, שעיקרו הודאה לה' על הניסים הגדולים שעשה לנו ה' למן יציאת מצרים ועד הכניסה לארץ המובטחת.

מצות ביעור מעשרות

שש השנים שנמנות בין שנת שמיטה אחת לזו שאחריה, חלוקות בדיני המעשרות הנוהגים בהן. בשנה הרביעית לקראת חג הפסח, על כל יהודי לבדוק אם לא נותרו ברשותו מעשרות (מעשר עני) מהשנה השלישית אשר טרם ניתנו לעניים. לאחר הבדיקה עליו להוציא את יתרת המעשרות (אם נותרה ברשותו) ולחלקה לעניים, ואזי יאמר מעין הצהרה כי ביצע את מאזן מעשרותיו. הטקס מסתיים בנוסח תפילה קצר - בקשה לברכת ה' את העם ואת הארץ.

“דברי הברית” – ההזהרות

אולם, כנגד הברכות המובטחות להם כאשר יקיימו את דברי התורה, מזהירם משה מפני עזיבת התורה והמצוה. בפרוט ובאריכות נמנות בפרשתנו הקללות האיומות והחוליים הרעים שיבואו חלילה על ישראל באם יפנו עורף לה' ולתורתו. מכות ואסונות בבית ובשדה, אצל הפרט ואצל הכלל – עצירת ברכת השמים וברכת הארץ, רדיפות העמים, השמדה, הגלייה, עבדות, צרות, פגעים ומחלות מכל הסוגים. התורה מסכמת את הנושא כולו בשם “דברי הברית” שכרת משה עם בני ישראל אודות קיום ושמירת התורה ומצוותיה.

דור הארבעים ליציאת מצרים

משה משבח את ‘דור הבנים’ בשנת הארבעים ליציאת מצרים, ערב הכניסה לארץ: “ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועיניים לראות ואוזניים לשמוע עד היום הזה”. כלומר, לאחר כל הניסים שעשה ה' ביציאת מצרים, במתן תורה ובדרך במדבר, לא הפנימו עדיין היוצאים ממצרים (דור המדבר) את הקשר והמחויבות העצמיים של עם ישראל לה'. אך עתה, דור הבנים העומד להיכנס לארץ, בשל מפוכח יותר וביכולתו להעריך נכונה ולהפנים את האותות והמופתים הגדולים שעשה ה' לבני ישראל ואת הקשר המיוחד שלהם עם הקב"ה. משה מבקש מן העם שיתמיד בלימוד התורה ובשמירת מצוותיה למען ישכיל בכל מעשיו.

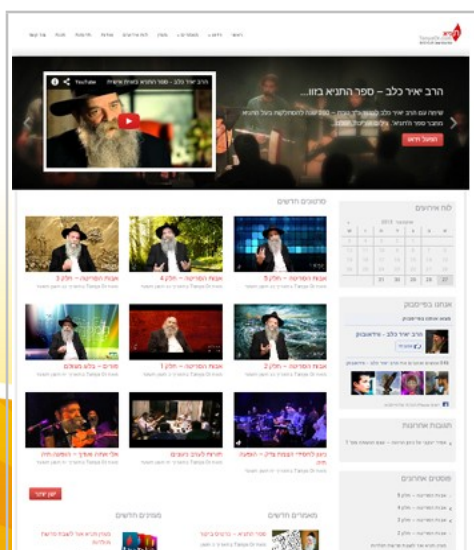
ויאמרו את דברי הקללה שיחולו על העוברים על מצות ה', וכל העם יענו אמן.

ואלו הן אחד עשר העבירות אליהן מתייחסים הלוויים בדברי קללתם:

1. עובד עבודה זרה.
2. הפוגע בכבוד אביו או אמו.
3. משיג גבול רעהו.
4. “משגה עוור” – מכשיל אדם בעצה רעה.
5. מטה ומעוות משפט גר, יתום או אלמנה.
6. שוכב עם אשת אביו, גם כשאינה אמו וכבר אינה נשואה לאביו.
7. שוכב עם בהמה.
8. שוכב עם אחותו.
9. שוכב עם חותנתו.
10. “מכה רעהו בסתר”.
11. הלוקח שוחד על מנת להפליל את הזכאי ומי שאינו מקיים את התורה ומצוותיה.

“דברי הברית” – הברכות

ובאם ישמעו ישראל בקול ה' ויקיימו מצוותיו, אזי יזכו לברכות נעלות רבות: מרוממים יהיו מכל העמים, ומבורכים – בעיר, בשדה, בצאצאים, בתנובת עבודת האדמה ובפוריות משק החי. ה' ידביר את אויביהם בפניהם ויתן להם הצלחה בכל אשר יפנו. הקדושה האלוקית תהיה ניכרת על עם ישראל אשר על כן תיפול אימתם על כל העמים. ברכות השמים יחולו על ראשם ללא עיכוב ועושרם הרב יאפשר להם להלוות מן הנותר לעמים סביבותיהם.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר האשודרג

www.tanyaor.com

בת-קול עונה לדברי היהודי

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

הבאת הביכורים לבית המקדש, אלא הוא אומר דברי שבח והודיה לקב"ה, והוא גם אומר זאת באופן של "וענית ואמרת", בהרמת קול? מכאן שגם הקב"ה נוהג עמו מידה כנגד מידה, והוא משיבו באופן של "וענית ואמרת".

קול שאפשר לשמוע

אך כיצד יכול יהודי לשמוע את קולו של הקב"ה? הלוא בשעה שהקב"ה התגלה לבני ישראל בהר סיני והשמיעם את קולו, טענו בני ישראל שאינם יכולים לעמוד בכך, שכן היכולת לשמוע את קול ה' ניתנה רק לבעלי דרגה רוחנית גבוהה, כמו משה רבנו, נביא ה'.

עלינו לומר אפוא, שתשובתו של הקב"ה לא באה בדרך רגילה, שהקב"ה עומד מול היהודי ומדבר עמו, אלא בבחינת "בת קול מברכתו". כאשר הקב"ה מתגלה בדרך של 'בת קול', אין הדבר גורם אובדן עשתונות אצל האדם וביטול מציאותו, והוא יכול לקבל את הברכה והגילוי האלוקי.

ברכה והבטחה

אך עדיין מתעוררת שאלה נוספת: ברכה של הקב"ה, שיש בה גם הבטחה, שייכת רק בדברים שאינם קשורים בחובת הבחירה של האדם, שהרי בדברים שהאדם צריך לבחור בכוחות עצמו לא ייתכן שהקב"ה יבטיחו שיעשה זאת, שכן "הכול בידי שמים חוץ מיראת שמים". איך אפוא מבטיחו הקב"ה שבשנה הבאה יביא ביכורים, והלוא זו מצוה שהאדם צריך לקיים בבחירתו החופשית?

"ושמרת ועשית אותם בכל לבבך ובכל נפשך"

בתחילת פרשתנו התורה מתארת את הבאת הביכורים לבית המקדש. יהודי נדרש להביא לירושלים "מראשית כל פרי האדמה", ביכורים לקב"ה. בבית המקדש היה היהודי מודה לה' על כל הטוב שהעניק לו ומזכיר את חסדיו של הקב"ה עמנו, עוד בימים שיעקב אבינו היה בחרן, ואחר כך במצרים, עד שהביאנו לארץ ישראל.

לאחר מכן אומרת התורה: "היום הזה ה' אלוקיך מצוון לעשות את החוקים האלה ואת המשפטים, ושמרת ועשית אותם בכל לבבך ובכל נפשך". אומר רש"י, שהמילים "ושמרת ועשית אותם" הן תשובת הקב"ה לדברי שבח והתודה של היהודי. לאמור: "בת קול מברכתו, הבאת ביכורים היום, תשנה [=תביא שנית] לשנה הבאה".

מידה כנגד מידה

מניין לרש"י שאכן 'בת קול' משיבה לדברי השבח והתודה של היהודי? הדבר נלמד מתוכנה של פרשת הביכורים. במצוה זו מודגש במיוחד הרעיון של 'מידה כנגד מידה'. מכיון שהקב"ה הוציאנו ממצרים והביאנו אל הארץ, אנחנו גומלים לו בכך שאנו מביאים את ביכורי פירותינו לבית המקדש. כמו כן אומר הקב"ה ליהודי: "את ה' האמרת היום", ועל כן "זה" האמירך היום" – שוב 'מידה כנגד מידה'.

הואיל וכך מתבקשת השאלה, היכן ה'מידה כנגד מידה' על הפעולה המיוחדת של היהודי, שאינו מסתפק בעצם

שאם יקבל את ברכת ה' בשנה הבאה, ישוב ויביא ביכורים. הקב"ה מברכו שיזכה לשפע של ברכה בשנה הבאה ואז ודאי יכיר תודה לקב"ה ויביא גם בשנה הבאה ביכורים לבית המקדש.

(מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'ליקוטי השיחות' כרך י"ט)

התשובה הפשוטה לכך היא, שתוכנה של מצוות הביכורים הוא לבטא את ההודיה לקב"ה על כל הטוב שהוא מעניק ליהודי, ולהוכיח שהאדם אינו כפוי טובה כלפי הקב"ה. ומאחר שהאדם בטבעו איננו כפוי טובה והוא חש רגשות הכרת טובה למי שגומל עמו טוב, ודאי

"חייב אדם לומר - בשבילי נברא העולם"

על כך אמר פעם מחבר ספר ה'תניא': "אין חשוב כל כך מה אני זקוק לקבל מהעולם, אלא מה העולם זקוק לקבל ממני". האמת היא כי רתיעת האדם הטבעית אפילו מפני המוות והחדלון, אינה כלל בערך לגבי רתיעתו (מצד אהבת עצמו האנוכית) מפני מחוייבותו כאדם ליצור חיים ראויים. כלומר, האתגר האמיתי שנדרשים אנו לעמוד מולו הוא - האומץ לחיות!
ונמצא כי חיי האדם - ובפרט חייו של יהודי, לשון מודה על האמת - אינם רק זכות, כי אם בעיקר חובה!

חסידות על הפרשה כי תבוא

לגיל מצוות (או אדם מבוגר שזה עתה התקרב לתורה), "אומר הרי זה ביכורים" - הוא מצוה ורוצה שיחנכו ילד זה לתורה ומצוות, שיביאוהו "לבית המקדש". ומי שעוסק בכך - "בת קול מברכתו... תשנה לשנה הבאה" (רש"י פסוק טז): הוא יזכה לקרב עוד ועוד יהודים ולהביאם "לבית המקדש".
(לקוטי שיחות' כרך ט')

המקרב יהודים לקדושה - מסייעין אותו מלמעלה ולקחת מראשית כל פרי האדמה (כו,ב) אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שביכרה... אומר הרי זה ביכורים (רש"י)

"אדם יורד לתוך שדהו" - הקב"ה נכנס לכרם בני ישראל, "ורואה תאנה שביכרה" - ילד או ילדה שנכנס

מוזמנים להתוועדות לרגל ח"ח באלול,
יום הולדת שני המאורות הגדולים,
הבעל שם טוב ואדמו"ר הזקן

אורח הערב
הרב יאיר כלב
מוזיקאי
ומקים עמותת תניא

לגברים
ונשים

ניגוני
נשמה

כבוד
קל

דמי כניסה - 30 ₪

יום רביעי
י"ח באלול
18.9.19

בשעה 19:30
פתיחת דלתות
באולם שליד בית כנסת
בית א-ל
טייבר 57 גבעתיים

בית חב"ד גבעתיים

רחוב כצנלסון 145 גבעתיים ☎ 03-6722617 ✉ chabadgvtm@gmail.com
חפשו אותנו בפייסבוק 📌 www.chabadgivataim.com 🌐

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
שיעורים, ניגונים ושידורים חיים.

סדר התנ"ך
עזרה ראשונה לנפשו

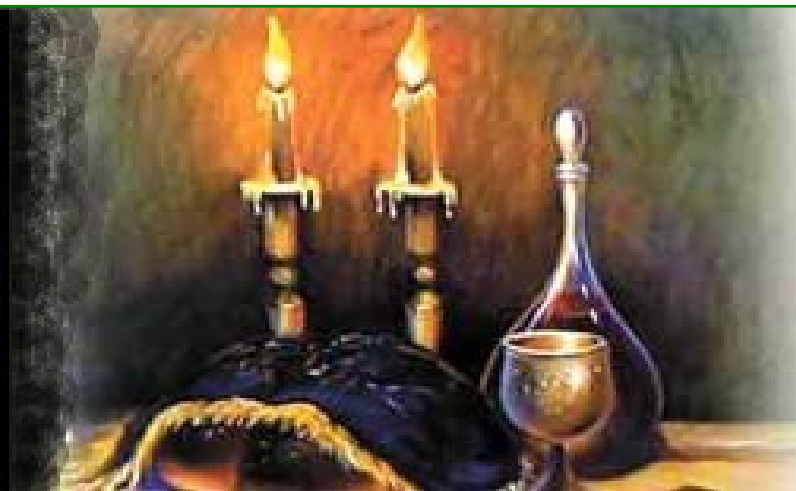
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
19:14	18:03	י-ם
19:16	18:19	ת"א
19:16	18:10	חיפה
19:17	18:21	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון